

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 881/2015
21.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.М., због кривичног дела преваре из члана 208. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката С.И., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К бр.152/15 од 17.06.2015. године и Вишег суда у Врању Кж бр.394/15 од 02.07.2015. године, у седници већа одржаној дана 21. октобра 2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.М. – адвоката С.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К бр.152/15 од 17.06.2015. године и Вишег суда у Врању Кж бр.394/15 од 02.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К бр.152/15 од 17.06.2015. године, окривљени И.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 200.000,00 динара. Истовремено је одређено да је новчану казну окривљени дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, те да, уколико новчану казну не плати у одређеном року, иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, с тим да у том случају казна затвора не може бити у дужем трајању од 6 месеци.

Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање паушалног износа од 2.000,00 динара, и на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 32.800,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж бр.394/15 од 02.07.2015. године године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног И.М., пресуда Основног суда у Бујановцу К бр.152/15 од 17.06.2015. године преиначена је у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљени И.М. због кривичног

дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, због којег је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на новчану казну у износу од 180.000,00 динара, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 13.06.2015. године до 17.06.2015. године, и то тако што му је изједначен један дан притвора са 1.000,00 динара новчане казне, па је окривљени обавезан да на име остатка новчане казне плати износ од 176.000,00 динара у року од 15 дана и истовремено одређено да уколико то не учини у остављеном року – суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим што казна затвора не може бити дужа од 6 месеци, док је иста жалба у осталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног И.М. – адвокат С.И., на основу члана 485. ЗКП, не наводећи законски основ, с тим што из образложења захтева произилази да је захтев поднет због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП, те због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело преваре из члана 208. став 1. КЗ, и одлучити да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је у седници већа, одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

У конкретном случају, бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче да је у току поступка учињено низ повреда одредаба кривичног поступка, због чега су побијане одлуке нејасне и неразумљиве, противречне себи и разлозима, да нижестепени судови нису изнели довољне разлоге о одлучним чињеницама, дакле указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, односне на разлоге због којих у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима.

Поред тога, из садржине захтева за заштиту законитости произилази да је захтев поднет и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, истицањем да је суд био у обавези да у току поступка провери наводе одбране окривљеног и да саслуша све предложене сведоке, а посебно радника шпедиције Н.С. на околности царињења возила. Надаље, у захтеву се истиче да тужилац није понудио доказе за основаност оптужбе, да нема података о томе од кога је одузето возило и против кога је вођен поступак за царински прекршај, нити да ли је вођен поступак у односу на власника возила, те да оштећени Т.Ђ. ниједним доказом изведеним у току поступка није потврдио на који начин је дошао до спорног возила, нити да ли је возило уопште његово, дакле, указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, што такође не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту окривљеног и њиховим браниоцима.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости само формално означава повреду закона из члана 485. ЗКП, због које подношење захтева дозвољено, али суштински указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, односно разлоге који нису таксативно набројани одредбом члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.М. одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.